

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 2

Έτσι έζησα μόνος, χωρίς κανέναν που να μπορώ μαζί του να μιλήσω πραγματικά, μέχρι που έξι χρόνια πριν, είχα μια βλάβη πάνω από την έρημο της Σαχάρας. Κάτι είχε χαλάσει στον κινητήρα του αεροπλάνου μου και - καθώς δεν είχα μαζί μου ούτε μηχανικό, ούτε ταξιδιώτες - ετοιμαζόμουν να προσπαθήσω να κάνω ολομόναχος μια δύσκολη επισκευή. Ήταν για μένα ζήτημα ζωής και θανάτου. Το πόσιμο νερό που είχα, έφτανε μόνο για οχτώ μέρες.

Το πρώτο βράδυ λοιπόν κοιμήθηκα πάνω στην άμμο, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Ήμουν πιο απομονωμένος ακόμα κι από ναυαγό πάνω σε σχεδία, καταμεσής στον απέραντο ωκεανό. Έτσι, δεν είναι καθόλου δύσκολο να φανταστείτε την έκπληξή μου όταν τα χαράματα, με ξύπνησε μια παράξενη σιγανή φωνούλα που έλεγε:

- «Αν έχετε την καλοσύνη... παρακαλώ... ζωγραφίστε μου ένα αρνάκι!».
- «Ε;...!».
- «Ζωγράφισέ μου ένα αρνάκι...»

Τινάχτηκα όρθιος σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός. Έτριψα και ξανάτριψα τα μάτια μου. Κοίταξα και ξανακοίταξα μ' επιμονή. Κι είδα ένα πολύ παράξενο μικροσκοπικό ανθρωπάκι που με παρατηρούσε προσεχτικά. Να το καλύτερο πορτραίτο του, που - αργότερα - κατάφερα να κάνω.

Όμως, το σχέδιο μου, σίγουρα, είναι πολύ λιγότερο γοητευτικό από το μοντέλο. Αυτό όμως δεν είναι φταίξιμο δικό μου. Είχα απογοητευθεί πολύ από τότε που - στα έξι μου χρόνια - οι μεγάλοι μ' έκαναν να χάσω το θάρρος

μου όταν θέλησα ν' ακολουθήσω το επάγγελμα του ζωγράφου, με αποτέλεσμα να μη μάθω να ζωγραφίζω τίποτε άλλο εκτός από βόες από μέσα κι απ' έξω .

Κοίταζα λοιπόν αυτήν την οπτασία με μάτια γουρλωμένα από την κατάπληξη. Μην ξεχνάτε πως βρισκόμουν χίλια μίλια μακριά από το κοντινότερο κατοικημένο μέρος. Ωστόσο, το μικρούλικο ανθρωπάκι μου, δε φαινόταν να 'χει χάσει το δρόμο του, ούτε να 'ναι ψόφιο από την κούραση, την πείνα ή τη δίψα, ούτε ζαρωμένο απ' το φόβο. Σε καμιά περίπτωση δεν έμοιαζε με ένα παιδί χαμένο καταμεσής στην απέραντη έρημο, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Όταν τελικά κατάφερα επιτέλους να μιλήσω, του είπα:
- «Μα τι κάνεις 'δω πέρα;»

Και τότε μου ξανά 'πε ολότελα απλά και ήρεμα, σαν να 'ταν κάτι πολύ σοβαρό:

- «Σας παρακαλώ πολύ... ζωγραφίστε μου ένα αρνί...».

Όταν το μυστήριο είναι τόσο καταπιεστικά εντυπωσιακό, δεν τολμά κανείς να μην υπακούσει. Όσο παράλογο κι αν μου φαινόταν να συμβαίνουν όλ' αυτά χίλια μίλια μακριά από τον πολιτισμό, κι ενώ παράλληλα κινδύνευα να χάσω τη ζωή μου, έβγαλα απ' την τσέπη μου ένα φύλλο χαρτιού και το στυλό μου. Όμως τότε θυμήθηκα ότι εκείνο που προπάντων είχα σπουδάσει ήταν η γεωγραφία, η ιστορία, η αριθμητική και η γραμματική και - μ' ένα κάπως μελαγχολικό τόνο - είπα στο μικρό ανθρωπάκι πως δεν ήξερα να ζωγραφίζω.

- «Αυτό δεν πειράζει. Ζωγράφισε μου ένα αρνάκι.» αποκρίθηκε.

Καθώς δεν είχα ζωγραφίσει ποτέ μου αρνάκι, έφτιαξα για χάρη του μια από τις δυο όλες κι όλες ζωγραφιές που ήξερα να κάνω. Αυτή με τον βόα απ' έξω.

Κι έμεινα αποσβολωμένος ακούγοντας το μικρό ανθρωπάκι να μου απαντά:

- «Όχι! Όχι! Δεν θέλω έναν ελέφαντα μέσα σ' ένα βόα. Ένας βόας είναι πολύ επικίνδυνος κι ένας ελέφαντας είναι πολύ άβολος. Στο σπίτι μου όλα είναι πολύ μικρά. Εκείνο που μου χρειάζεται είναι ένα αρνάκι. Ζωγράφισε μου ένα αρνάκι».

Τότε το ζωγράφισα.

Το κοίταξε προσεκτικά κι ύστερα είπε:

- «Όχι! Αυτό είναι κιόλας πολύ άρρωστο. Φτιάξε μου ένα άλλο».
Ζωγράφισα πάλι...

Ο φίλος μου χαμογέλασε ευγενικά, αποφεύγοντας μ' επιείκεια να μου κάνει κριτική:

- «Το βλέπεις πολύ καλά... αυτό δεν είναι αρνάκι, είναι ένα κριάρι. Έχει κέρατα...»

Έφτιαξα ξανά τη ζωγραφιά μου.:

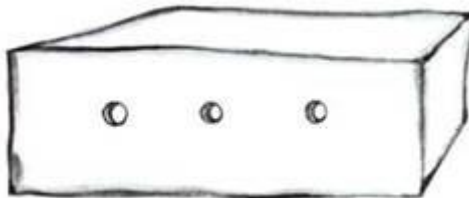

Όμως κι αυτή την αρνήθηκε, το ίδιο όπως και τις δυο προηγούμενες:

- «Αυτό είναι πολύ γέρικο. Θέλω ένα αρνάκι που να ζήσει για πολύ καιρό».

Χάνοντας τότε την υπομονή μου και - καθώς βιαζόμουν να ξεμοντάρω τον κινητήρα μου - σκάρωσα στα γρήγορα τούτο το σχέδιο και το 'σπρωξα προς το μέρος του.

- «Αυτό είναι ένα κουτάκι. Το αρνάκι που θέλεις είναι μέσα...»

Ωστόσο, πολύ ξαφνιασθηκα, βλέποντας να φωτίζεται το πρόσωπο του μικρού μου κριτή:

- «Είναι ακριβώς όπως το ήθελα! Νομίζεις πως θα χρειάζεται πολύ χορτάρι αυτό το αρνάκι;»

- «Γιατί;»

- «Το σπίτι μου είναι πολύ μικρό...»

- «Σίγουρα δεν θα 'χεις πρόβλημα. Σου έδωσα ένα πολύ μικρούτσικο αρνάκι.»

Έσκυψε το κεφάλι του πάνω απ' τις ζωγραφιές:

- «Δεν είναι δα και τόσο μικρό... Να... αποκοιμήθηκε...»

Έτσι έκανα τη γνωριμία με το μικρό πρίγκιπα.

...η συνέχεια την επόμενη Παρασκευή